Lietas arhīva Nr. KA06-0215-22/14
ECLI:LV:ZAT:2022:1128.11210003522.3.S

**S P R I E D U M S**
**Latvijas Republikas vārdā**
Aizkrauklē 2022. gada 28. novembrī

Zemgales apgabaltiesa
tiesnesis referents Elmārs Lenšs,
tiesneses Inese Belicka, Inese Skudra
rakstveida procesā izskatīja krimināllietu sakarā ar Austrumzemgales prokuratūras prokurora J. Butlera apelācijas protestu par Zemgales rajona tiesas (/vieta/) 2022. gada 14. jūnija spriedumu.

**Aprakstošā daļa**

[1] Ar Zemgales rajona tiesas 2022. gada 14. jūnija spriedumu /pers. A/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu pēc Krimināllikuma 262. panta 1. daļas un sodīts ar sabiedrisko darbu uz 200 stundām, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem. Drošības līdzeklis nav piemērots.

[2] Ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka vadīja transportlīdzekli bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām (transportlīdzekļa vadīšanas tiesības noteiktā kārtībā nav iegūtas), atrodoties alkohola ietekmē.

/pers. A/ /datums/ap pulksten 07.27 /vieta/, pa /vieta/, virzienā no tirdzniecības centra "/Nosaukums A/" stāvlaukuma uz /vieta/ pusi, pretrunā ar Ceļu satiksmes likuma 28. panta 1. daļas 4. punkta prasībām, bez atbilstošas kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām, jo tādas noteiktā kārtībā nebija ieguvis, pretrunā ar Ceļu satiksmes likuma 28. panta 1. daļas 1. punkta b) apakšpunkta prasībām, būdams alkohola ietekmē, etilspirta koncentrāciju izelpojamā gaisā kontroles aparāts uzrādīja 1,9688 promiles un atkārtotā pārbaudē uzrādīja 2,0976 promiles, vadīja automašīnu "/TL marka/", reģistrācijas numura zīme /reģistrācijas numurs/.

Šādas apsūdzētā /pers. A/ darbības pirmās instances tiesa kvalificējusi pēc Krimināllikuma 262. panta 1. daļas.

[3] Apelācijas protestu iesniedzis Austrumzemgales prokuratūras prokurors J. Butlers, norādot, ka spriedums tiek pārsūdzēts, nolūkā panākt tā atcelšanu daļā par noteikto pamatsodu.

Zemgales rajona tiesa sprieduma 2. un 3. lapaspusē norāda, ka konstatēts viens atbildību mīkstinošs un viens atbildību pastiprinošs apstāklis, kā arī citē Krimināllikuma 35. panta 2. daļu 46. panta 1. un 2. daļu, taču sprieduma augstāk minētajās lapaspusēs un pārējā spriedumā tiesa nav veikusi augstāk minēto normu analīzi un motivējusi, kādā veidā ar konkrēto soda veidu tiks sasniegti Krimināllikuma 35. panta 2. daļā norādītie sodu mērķi un kā arī soda noteikšanā nav ņemti vērā Krimināllikuma 46. panta 2. daļas nosacījumi, jo nav analizēts un motivēts noziedzīgā nodalījuma raksturs, sabiedrībai radītais kaitējums, turklāt tiesa ir kļūdaini un nepietiekoši izvērtējusi lietas apstākļus, apsūdzētā personību, kas tiks pamatots zemāk norādītajos punktos.

[3.1] Tiesa savu viedokli par soda veida izvēli pamato ar to, ka iepriekš /pers. A/ nav izdarījis noziegumus pret satiksmes drošību, un kā galveno, plašāk analizēto argumentu, pamato to, ka tiesai un apsūdzētajam ir zināms, ka tiesas lietvedībā vienošanās procesa kārtībā atrodas kriminālprocess, kurā prokurors par smaga nozieguma izdarīšanu noslēdzis vienošanos par sodu - piespiedu darbu uz 280 stundām. Tāpēc tiesa to ņem vērā, analizē abu noziegumu sabiedriskās bīstamības pakāpi un norāda, ka tādēļ piemēro samērīguma un taisnīguma principu. Acīmredzams, ka tiesa, motivējot spriedumu, nevar atsaukties uz faktiem, kas tai zināmi, bet var atsaukties tikai uz tiem faktiem un pierādījumiem, kas atrodas lietas materiālos. Augstāk minētā tiesas analīze ir pretrunā ar Kriminālprocesa 511. panta un 512. panta nosacījumiem, kā arī nesatur nevienu no Kriminālprocesa likuma 512. panta 2. daļā norādītajiem sprieduma pamatojumiem. Augstāk minēto informāciju par vienošanās noslēgšanas apstākļiem lietas materiāli nesatur. Tiesa, taisot spriedumu šajā lietā, ir pārsniegusi savas pilnvaras un atsaukusies uz tiesas lietvedībā esoša cita kriminālprocesa materiāliem, lietā, kurā uz sprieduma taisīšanas brīdi pat vēl nebija taisīts spriedums lietā, kura tiek skatīta vienošanās procesa kārtībā. Turklāt no sprieduma motivācijas var izdarīt secinājumus, ka tiesa pauž viedokli par vienošanās apstiprināšanas faktu citā lietā vēl pirms sprieduma taisīšanas šajā citā lietā. Tas uzskatāms par rupju augstāk minēto Kriminālprocesa normu pārkāpumu un ir pamats sprieduma atcelšanai daļā par noteikto pamatsodu.

[3.2.] Tiesa kļūdaini un nepilnīgi veikusi apsūdzētā personības un sodāmību analīzi. Tiesa norāda, ka /pers. A/ vairākkārt tiesāts, pēdējo reizi ar Zemgales rajona tiesas 2019. gada 19. decembra lēmumu galīgais sods noteikts piespiedu darbs uz 420 stundām, probācijas uzraudzība uz 1 gadu 6 mēnešiem *(lietas 73. lapa)*. Valsts probācijas dienesta iesniegtajā paziņojumā norādīts, ka /pers. A/ ir nostrādājis visas sabiedriskā darba stundas, kas noteiktas Zemgales rajona tiesas 2019. gada 29. decembra *(domājams 19. decembra)* lēmumā, bet turpina izciest sodu – probācijas uzraudzība *(lietas 63. lapa)*. Augstāk minētā spriedumā norādītā informācija ir nepatiesa, jo /pers. A/ ar Zemgales rajona tiesas 2019. gada 19. decembra lēmumu galīgais sods noteikts brīvības atņemšana uz 10 mēnešiem, piespiedu darbs uz 420 stundām, ar probācijas uzraudzību uz 1 gadu 6 mēnešiem, bez mantas konfiskācijas. Turklāt tiesa nav ņēmusi vērā, ka /pers. A/ pēdējo reizi sodīts ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2020. gada 23. decembra spriedumu un Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2021. gada 15. aprīļa spriedumu, ar kuriem atzīts par vainīgu Krimināllikuma 175. panta 3. daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem, bez mantas konfiskācijas. Augstāk minētais norāda uz Krimināllikuma 46. panta 2. daļas, Kriminālprocesa 511. panta 2. daļas un 512. panta nosacījumu pārkāpumu.

[3.3] Kā redzams, tiesa spriedumā norādījusi uz 9 apsūdzētā sodāmībām, bet sīkāk tās nav analizējusi. No lietas materiāliem un /pers. A//pers. C/ reģistra datiem redzams, ka /pers. A/ 8 reizes sodīts, kā arī viņam vienu reizi bijuši piemēroti audzinoša rakstura piespiedu līdzekļi, kas uzskatāms par personības raksturojošu apstākli, bet nav uzskatāms par sodāmību. Redzams, ka viņam iepriekš 5 reizes ticis piemērots sabiedriskā darba sods, vienu

reizi piemērots brīvības atņemšanas sods, kurš noteikts nosacīti ar pārbaudes laiku, kā arī ar pēdējiem diviem spriedumiem piemēroti brīvības atņemšanas sodi. Proti ar Zemgales rajona tiesas 2019. gada 13. jūnijā spriedumu piemērotais brīvības atņemšanas sods. Šī sprieduma ietvaros sabiedriskais darbs piemērots tikai tiem mazāk smagiem noziegumiem, kuriem Krimināllikums aizliedz nepilngadīgajai personai piemērot brīvības atņemšanas sodu. Kā arī pēdējais noteiktais brīvības atņemšanas sods, kas noteikts ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2020. gada 23. decembra spriedumu un Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2021. gada 15. aprīļa spriedumu. Šajos pēdējos spriedumos tiesas jau pamatoti izvērtējušas sodu noteikšanas kritērijus un piemērojušas /pers. A/ brīvības atņemšanas sodus. Augstāk minēto tiesa nav ņēmusi vērā, kā arī pati nav pamatoti izvērtējusi soda veida noteikšanas kritērijus, kā arī nav izvērtējusi raksturojošo apstākli, ka tiesas lietvedībā ir vēl divi kriminālprocesi /pers. A/ apsūdzībā, tajā skaitā viens par noziegumu pret ceļu satiksmi, kā arī to, ka pret /pers. A/ uzsākts kriminālprocess un viņš atzīts par aizdomās turēto. Visi šie procesi uzsākti 2022. gadā, kā arī izskatāmais nodarījums izdarīts šogad. Turklāt tiesa konstatējusi, ka noziegums izdarīts neizciesto sodu laikā, turklāt vēl izciešot papildsodu probācijas uzraudzību.

No augstāk minētā redzams, ka, neskatoties uz to, ka apsūdzētajam iepriekš ticis piespriests sods sabiedriskā darba veidā vairākas reizes, bet tas nav sasniedzis soda mērķi, jo apsūdzētais turpinājis izdarīt noziedzīgos nodarījumus. Apsūdzēto no noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas nav atturējis arī sods brīvības atņemšanas veidā (atbrīvots pēc brīvības atņemšanas soda izciešanas 2021. gada 6. maijā). Tāpēc citi panta sankcijā paredzētie soda veidi ir neatbilstoši apsūdzētā negatīvajai personībai, nihilistiskajai attieksmei pret likuma normām un sabiedrības interesēm, apsūdzētais iepriekš uzskatāmi ir apliecinājis, ka sabiedrībā izciešamos sodus viņš neuztver nopietni, ko apliecina arī šī noziedzīgā nodarījuma izdarīšana. Apsūdzētais nav spējis laboties, bet probācijas uzraudzības soda laikā ir izdarījis jaunu noziegumu, tāpēc prokurors uzskata, ka sabiedrības interesēs ir apsūdzēto izolēt no tās, savukārt apsūdzētā interesēs ir laboties, un īslaicīgas brīvības atņemšanas sods ir šo abu nosacījumu līdzsvarojošs sods. Augstāk minētais norāda uz Krimināllikuma 35. panta 2. daļas un 46. panta 2. daļas pārkāpumu.

[3.4] Tiesa, nosakot soda veidu, nav analizējusi nozieguma bīstamību, nav vērtējusi apsūdzētā reibuma pakāpi (minimālais alkohola ietekme - 1,9688 promiles), kas atzīstama par ievērojamu un būtiski apdraudējusi sabiedrības drošību ceļu satiksmē. Turklāt vēl šādā reibuma stāvoklī pārvadājis pasažieri un vadījis automašīnu /vieta/, kur ir lielāks sabiedriskais apdraudējums nekā maz apdzīvotā vietā.

Noteiktais soda veids neatbilst taisnīgam noregulējumam un nesasniedz nevienu no Krimināllikuma 35. pantā noteiktajiem soda mērķiem.

Tādejādi spriedumā ir pieļauts likuma pārkāpums, kas noteikts Krimināprocesa likuma 511. panta 2. daļā, ka tiesas spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam un 512. panta 1. daļā, ka tiesa, taisot spriedumu, pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām. Konstatējams Krimināprocesa likuma 575. panta 3. daļas pārkāpums, kas ir par pamatu sprieduma atcelšanai daļā.

Ņemot vērā augstāk minētos argumentus, prokurors uzskata, ka Zemgales rajona tiesas 2022. gada 14. jūnija spriedums daļā par pamatsoda noteikšanu ir atceļams un atceltajā daļā taisāms jauns notiesājoš s spriedums, nosakot sodu - īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 1 mēnesi, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem.

Protestam prokurors pievienojis Sodu reģistra datu izdruku par /pers. A/ pievienošanai lietas materiāliem, citi papildus pierādījumi netiek pieteikti. Neiebilst, ka apelācijas protests tiks skatīts rakstveida procesā.

[5] Par apelācijas protestu viedokli rakstveidā paudis apsūdzētā aizstāvis J. Rakevičs, norādot, ka pirmās instances tiesa, nosakot sodu /pers. A/, pilnībā izvērtējusi soda atbilstību izdarītajam noziedzīgajam nodarījumam, apsūdzētā personībai un to pamatojusi spriedumā, kuram apsūdzētais ir piekritis, jo apelācijas sūdzību par minēto spriedumu nav iesniedzis, tā kā savu vainu atzinis pilnībā un nožēlojis izdarīto.

Aizstāvis uzskata, ka prokurora protestā norādītie apstākļi par /pers. A/ sodāmībām nav pamatoti, pirmās instances tiesa tos ir jau vērtējusi tos spriedumā un noteikusi atbilstošu sodu, līdz ar to aizstāvis uzskata, ka prokurora protests ir noraidāms un Zemgales rajona tiesas 2022. gada 14. jūnija spriedums atstājams negrozīts.

**Motīvu daļa**

[6] Atbilstoši Krimināprocesa likuma 561.[1] panta nosacījumiem un Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 12. panta 1. daļas noteikumiem tiesas kolēģija nesaskata šķēršļus lietas izskatīšanai rakstveida procesā, jo iebildumus pret lietas izskatīšanu rakstveida procesā pēc paziņojumu nosūtīšanas procesa dalībnieki nav iesnieguši.

[7] Apsvērusi apelācijas protestā minētos motīvus, aizstāvja rakstveida viedoklī norādītos argumentus, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā par soda mēra noteikšanu /pers. A/. Pārējā daļā spriedums atstājams negrozīts.

Pamatojoties uz Krimināprocesa likuma 564. panta 6. daļu, apgabaltiesa uzskata, ka nav nepieciešams apelācijas tiesas nolēmumā atkārtot visus pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus tajā daļā, kurā spriedums tiek atstāts negrozīts. Tas attiecas uz vainu un soda veida izvēli, kā arī citiem ar spriedumu izlemjamajiem jautājumiem.

[8] Atbilstoši Krimināllikuma 7. panta 3. daļai apsūdzētais /pers. A/ ir izdarījis mazāk smagu noziegumu.

[9] Vērtējot apsūdzētā /pers. A/ personību, pirmās instances tiesa pamatoti konstatējusi, ka apsūdzētais ir Latvijas pilsonis, ar pamatizglītību, sasniedzis 21 gada vecumu, ir deklarēta dzīvesvieta /adrese/.

No apsūdzētā paskaidrojuma tiesas sēdē ir zināms, ka viņš nav precējies, nav apgādājamu personu, strādā SIA "/Nosaukums B/".

IeM Informācijas centra izdrukā *(lietas 65. – 78. lapa)* redzams, ka /pers. A/ iepriekš vairākkārt tiesāts, pēdējo reizi ar Zemgales rajona tiesas 2019. gada 19. decembra lēmumu galīgais sods noteikts piespiedu darbs uz 420 stundām, probācijas uzraudzība uz 1 gadu 6 mēnešiem *(lietas 73. lapa)*. Valsts probācijas dienesta iesniegtajā paziņojumā norādīts, ka /pers. A/ ir nostrādājis visas sabiedriskā darba stundas, kas noteiktas Zemgales rajona tiesas 2019. gada 19. decembra lēmumā, bet turpina izciest sodu – probācijas uzraudzība *(lietas 63. lapa)*.

Apelācijas protestam pievienota izdruka no Sodu reģistra par /pers. A/ sodāmībām. Citas apsūdzētā personību raksturojošas ziņas lietā nav saņemtas.

Zemgales rajona tiesa par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta 2. daļu atzinusi apsūdzētā vaļsirdīgu atzīšanos un izdarītā nožēlošanu.

Atbilstoši Krimināllikuma 48. panta 1. daļas 1. punktam pirmās instances tiesa par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli pamatoti atzinusi to, ka noziedzīgais nodarījums veido noziedzīga nodarījuma recidīvu.

[10] Krimināllikuma 262. panta 1. daļas sankcija paredz sodu – brīvības atņemšanu uz laiku līdz vienam gadam vai īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai probācijas uzraudzību, vai sabiedrisko darbu, vai naudas sodu, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz laiku līdz 5 gadiem.

Pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka /pers. A/ sods nosakāms sabiedriskā darba veidā - 200 stundas – un piemērojams sankcijā paredzētais obligātais papildsods – transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana uz 4 gadiem.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka, nosakot /pers. A/ soda veidu, pirmās instances tiesa ir pilnībā ievērojusi Krimināllikuma 46. panta noteikumus, taču nav pilnībā izvērtējusi soda mēru ietekmējošos apstākļus. Lietā ir konstatēts viens atbildību mīkstinošs un viens atbildību pastiprinošs apstāklis. Formāli situācija šajā ziņā ir neitrāla. Tas nozīmē, ka, konkrētajā gadījumā, nosakot soda mēru, ir jāievēro soda mērķis kontekstā ar apsūdzētā personību.

[11] Nosakot soda veidu, pirmās instances tiesa spriedumā norādījusi, ka gan apsūdzētajam, gan tiesai ir zināma informācija par to, ka iztiesāšanai vienošanās procesa kārtībā šobrīd nodots cits kriminālprocess pret /pers. A/, kurā par smaga nozieguma izdarīšanu, kurš vērsts pret personas veselību prokurors ar /pers. A/ noslēdzis vienošanos par sodu – piespiedu darbu uz 280 stundām. Ievērojot to, ka Krimināllikuma 262. panta 1. daļa tiek klasificēta kā mazāk smags noziegums, kurš turklāt pats par sevi, tiesas ieskatā, ir ar citu – zemāku sabiedriskās bīstamības pakāpi, nekā noziedzīgs nodarījums pret personas veselību, tad, nosakot sodu /pers. A/ izskatāmajā lietā, ņemams vērā samērīguma un taisnīguma princips sodu noteikšanā par dažādiem noziedzīgiem nodarījumiem.

Apelācijas instances tiesa atzīst par pamatotu apelācijas protestā norādīto, ka tiesai izskatāmajā lietā nevajadzētu operēt ar citā kriminālprocesā esošām ziņām, ja tās nav pārbaudītas likumā noteiktā kārtībā. Vienlaikus apelācijas tiesa atzīst, ka iepriekš minētie tiesas secinājumi un atzinumi ir korekti un loģiski, jo attiecas uz prokurora pausto viedokli par nosakāmo sodu, savukārt prokurors savā argumentācijā nav konsekvents, jo, pamatojot savu viedokli, protestā ir lietojis līdzīgu argumentāciju, norādot uz citiem kriminālprocesiem - tiesa neesot izvērtējusi apsūdzēto raksturojošo apstākli, ka tiesai nodoti vēl divi kriminālprocesi /pers. A/ apsūdzībā, tajā skaitā viens par noziegumu pret ceļu satiksmi, kā arī to, ka pret /pers. A/ uzsākts kriminālprocess un viņš atzīts par aizdomās turēto.

[12] Apgabaltiesa konstatē, ka /pers. A/ vairākkārt tiesāts, pēdējo reizi sodīts ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2020. gada 23. decembra spriedumu un Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2021. gada 15. aprīļa spriedumu, ar kuriem atzīts par vainīgu Krimināllikuma 175. panta 3. daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem.

Valsts probācijas dienesta iesniegtajā paziņojumā norādīts, ka /pers. A/ ir nostrādājis visas sabiedriskā darba stundas, kas noteiktas Zemgales rajona tiesas 2019. gada 19. decembra lēmumā, bet turpina izciest sodu – probācijas uzraudzība *(lietas 63. lapa)*.

Informācijā no Sodu reģistra, ko iesniedzis prokurors par kriminālprocesiem, redzams, ka tiesai nodoti vēl divi kriminālprocesi /pers. A/ apsūdzībā, tajā skaitā viens par noziegumu ceļu satiksmē.

[13] Ievērojot minēto, konkrētajos apstākļos, apgabaltiesas ieskatā, apsūdzētajam nosakāms sabiedriskais darbs tā maksimālajā apmērā 280 stundas, jo noziedzīgo nodarījumu apsūdzētais izdarījis šī paša soda veida izciešanas laikā *(lietas 63. lapa)*.

Apgabaltiesas ieskatā, tikai šāds soda mērs būtu atbilstošs Krimināllikuma 35. pantā noteiktajam soda mērķim.

Apelācijas instances tiesa ievēro, ka prokurors par atbilstošu uzskata sodu īslaicīgas brīvības atņemšanas veidā uz 1 mēnesi. Apelācijas tiesas ieskatā sabiedriskais darbs 280 stundu apmērā konkrētajā gadījumā ir atbilstošāks arī tādēļ, ka būs izciešams ilgstošākā laika periodā – 35 dienas, rēķinot darba dienās pa 8 stundām.

Pārsūdzētajā spriedumā pamatoti norādīts, ka atbilstoši Krimināllikuma 44. panta 2. daļai tiesību ierobežošana ir papildsods, ko piespriež tiesa vai, sastādot priekšrakstu par sodu, nosaka prokurors uz laiku no viena gada līdz pieciem gadiem, atņemot šā likuma sevišķās daļas attiecīgajā pantā minētās tiesības vai nosakot aizliegumu. Tādējādi apsūdzētajam ir piemērojams Krimināllikuma 262. panta 1. daļas sankcijā paredzētais obligātais papildsods – transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana. Ievērojot to, ka prokurors protestā ir lūdzis atņemt apsūdzētajam transportlīdzekļa vadīšanas tiesības tikai uz 4 gadiem, apgabaltiesai nav tiesiska pamata pasliktināt apsūdzētā stāvokli šajā daļā.

[14] Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts.

**Rezolutīvā daļa**

Ievērojot minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 561.[1] pantu un 563. panta 1.[1] daļas 2. punktu, Zemgales apgabaltiesa

**nosprieda**

Zemgales rajona tiesas 2022. gada 14. jūnija spriedumu atcelt daļā soda noteikšanu.

/pers. A/ atzīt par vainīgu pēc Krimināllikuma 262. panta 1. daļas un sodīt ar sabiedrisko darbu uz 280 stundām, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Kriminālprocesa likuma 574., 575. pantā paredzētajos gadījumos Augstākajā tiesā 10 dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas, iesniedzot sūdzību vai prokurora protestu Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namā.

Spriedums pieejams apgabaltiesas kancelejā Aizkrauklē 2022. gada 28. novembrī.

Tiesnesis referents E. Lenšs

Tiesnese I. Belicka

Tiesnese I. Skudra